

Redaktøren: Nedenstående hentede jeg link til fra "Faglitteratur til kapitlet" på Teksten denne uge til 24 s.e.tr B. Efter citatet egne overvejelser over teksten, en vurdering af det rimelige i at bruge den som Prenter – og en sammenholdning med Lars Sandbeck.

24. s. e. trin Joh. 5,28-29 – Om de døde, der skal stige op af gravene

Jeg citerer

Regin Prenter om oppstandelse (legemets / kjødets / Kristi) og dommen

Oppstandelsen er forutsetningen for dommen og dens dobbelte mulighet: det er bare de oppstandne som kan stilles for dommen, gå inn til livet eller fordømmelsen — "det kommer en stund da alle de som er i gravene, skal høre hans røst og gå fram: De som har gjort godt, skal stå opp til liv, og de som har gjort ondt, skal stå opp til dom." (Johs. 5, 28-29.) Oppstandelsen er overgangen gjennom døden fra denne verden til den evige verden hvor Gud bor og Kristus troner ved Guds høyre hånd. Det nye testamente legger den største vekt på at vår oppstandelse skal være slik som Kristi oppstandelse var. Dette har Paulus gjort gjeldende med stor klarhet og kraft i 1. Kor. 15..

Det nye testamente taler klart om oppstandelsen som en legemlig oppstandelse..

[Om trosbekendelsens endnu sterkere formulering "kjødets oppstandelse"..Det er altså ikke bare en del av mennesket dette gjelder, den "høyeste" eller "edleste" del, "sjelen", "det religiøse menneske" eller hvordan man nå vil uttrykke det. Det er dette som ligger i uttrykket kjødets oppstandelse. Kjød betyr nemlig i denne sammenheng hele mennesket som Guds skapte det.

Men man må også understreke det andre ord i sammenhengen, oppstandelse. Vår oppstandelse skal ikke være en gjenopplivelse av det forkrenkelige menneskeliv som vi hadde her. Vi skal ikke bli kalt fra døden tilbake til forkrenkeligheten og ny død, slik som Lasarus (Johs. 11, 43-44), Jairus' datter (Matt. 9,25) eller enkens sønn fra Nain. (Luk. 7,15). Vi skal stå opp som Jesus Kristus, dvs. at vi skal gå gjennom døden bort fra forkrenkelighet og død inn i den evige verden.

Som all tale om det som hører evigheten til, er også talen om legemets eller kjødets oppstandelse en tale i dunkle bilder og ufullkomne analogier. Det må vi aldri glemme. Av selvsyn kjenner vi ikke den evige verden, og vårt språk er ikke i stand til å beskrive den. Vi må nøye oss med dunkle bilder som vi kan danne oss med det språk som er grodd fram i en forkrenkelig verden. (s 218-9)

Prenter, Regin: Kristen tro. En kristenlære for lekfolk År: 1976

[Bibelregister på Theol-p](#) og link til på det norske nasjonalbibliotek (kun for norske IP-adresser)

Redaktørens overvejelser:

Egentlig tror jeg det kun er et brændende spørsmål for få i den faste menighet – hvordan vi skal forestille os oppstandelsen, som vi ellers bekender vores tro på – måske endnu færre i menigheden til dåb. De fleste hører nok helt af sig selv ordene om at stige ud af gravene som billedlig tale. Men det er der teologer som *ikke* gør. Som finder det vigtigt at tale om kødets/legemets fysiske opstandelse. Sådan at fremstillingen af døde, der lidt besværligt hæver sig op af gravene (som på billedet fra Møgeltønder Kirke – følg

linket øverst til Teksten denne uge) i det mindste har en vigtig pointe. Den legemlige opstandelse må ikke afmytologiseres. (Jfr fx ellers citat af Bultmann på TdU). Jeg tror at disse teologer et stykke har ret – men de gør forståelsesmulighederne for snævre – ved fx at være mere konkret definerende end Paulus i 1. Kor 15. – som fx taler om *et åndeligt* opstandelseslegeme.

Der er god grund til at høre Jesu ord om at komme op af hullerne som billedlig tale – han har netop hævdet sin enhed med Gud – altings skaber og opretholder – og at når han arbejder i vores verden er det Gud, der arbejder. Det så stærk en sag at komme med at det må kalde de døde – de døde i sværen, de åndeligt døde, de stivnede, de lammede, ud af deres grave – det sker NU – ikke engang hinsides al tid og de enkeltes fysiske død. Og således vækkede, vækkes nogle umiddelbart – dem der har levet i den godhed, de var skabt til - til netop liv, andre - dem der har handlet ondt - til dom. Hvad dommen indebærer siges så netop ikke her. Det kunne meget vel være til indsigt i hvad der ondt og hvad der er godt – og begynde at handle derefter. Det er rimeligt at mene at billedtalen blev hørt sådan – tilhørerne kendte jo Ezekiels profeti om hvordan folket skulle komme til live – som de tørre ben i den dal, Gud stiller Ezekiel i, skulle samle sig, og få sener og muskler, bliver levende mennesker i et levende folk. Det skal Ezekiel fortælle for at det skal ske. (Ez 37).

For Prenter er den legemlige opstandelse vigtig – og det er tydeligt at der i ordene i Joh. 5 for ham ikke bare er tale om stærk billedlig tale for at vække til live åndeligt. Egentlig tror jeg så også ”åndeligt” bliver et for luftigt ord for det Jesus vil vække til – han vil vække til det gudsrigeagtige, livet mennesker imellem, ligefrem med en social-etisk-politisk side. Men nej, for Prenter handler det om det som sker med mennesker efter døden. Og at der er en dobbelt mulighed - fortabelse eller frelse.

Og så vi dumpet ned i en anden hot sag – egentlig igen ikke i menigheden, ikke for de fleste præster, men på mediefladen. Den drejer sig om hvorvidt Gud frelser alle – eller om nogle (de fleste?) går fortabt til evig pine. En **Lars Sandbeck** har vakt hidsig debat med sin ”**Når kærligheden dømmes**”. (Den bliver præsenteret nærmere senere her på Teksten denne uge). Den går frontalt mod at tanken om evig fortabelse overhovedet har hjemme i forbindelse med forkyndelse af evangeliet.

Netop Prenter er en af de teologer, Sandbeck går hårdt imod: ”..om dommens udgang skriver [Regin Prenter påtaget arrogant(!)] følgende om den bibelske domsforståelse: “Alle bibelske anvendelser af domsmotivet forudsætter en dobbelt udgang. Det er overflødig her at anføre eksempler” (Skabelse og Genløsning s. 617) – hvorefter Prenter da også som lovet underlader at anføre et eneste eksempel. Men som vi skal se i løbet af dette kapitel, er domsmotivet i Det Nye Testamente alt andet end klart og entydigt.. ” (Når kærligheden dømmes, s. 204)

Som jeg skriver ovenfor er jeg enig med Sandbeck at NTs tale om dommen langt fra er entydig. Og en læsning af denne søndags tekst som argumenteret for her peger en anden vej end Prenter.

Egentlig er det pudsigt at Prenter accepterer «dunkle bilder og ufuldkomne analogier», når det gælder evigheden, men ikke accepterer at NT's tale om dom og frelse er billeder

og som om ikke er ufuldkomne analogier så tanker, som let i deres bundethed til en bestemt forestillingsverden på Jesu tid, let fører fejl.

- Kristen Skriver Frandsen, 04-11-2024.